

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12.12.2007, sp. zn. 5 Tdo 1399/2007, ECLI:CZ:NS:2007:5.TDO.1399.2007.1

Číslo: 13/2009

Právní věta:

I. Zásada ne bis in idem – zákaz dvojího souzení a potrestání za týž čin – skutek – ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. brání též trestnímu stíhání a odsouzení toho, proti němuž dřívější přestupkové řízení o témže skutku (činu) trestněprávní povahy meritorně skončilo pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu, a to včetně blokového řízení podle § 84 a násl. zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Vyloučit ochranu proti novému procesu s ohledem na zásadu ne bis in idem přitom nemůže ani skutečnost, že příčinou prvního projednání skutku (činu) v blokovém přestupkovém řízení byla jeho nesprávná kvalifikace jako přestupku, ačkoliv naplňoval znaky trestného činu. Právně bezvýznamné je též to, proč došlo k novému řízení a rozhodnutí v dané věci, aniž bylo zrušeno předcházející rozhodnutí o totožném skutku (činu).

II. Překážka věci pravomocně rozsouzené (exceptio rei iudicatae) předpokládá zjištění, že se v novém řízení jedná o totožný skutek. Přestože se v blokovém řízení nevydává písemné rozhodnutí příslušného orgánu, z kterého by byl zřejmý přesný popis skutku, je z dokladu o skončení blokového řízení (pokutového bloku) zásadně zjištělné, pro jaký druh přestupku bylo blokové řízení vedeno (srov. § 85 odst. 4 věta druhá zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Vznikne-li pochybnost o vymezení skutku, pro který byl pachatel přestupku v blokovém řízení uznán vinným, je třeba provést potřebné dokazování, na základě něhož bude po zhodnocení všech provedených důkazů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. skutek, jenž naplňuje příslušný přestupek, zjištěn a vymezen.

* Redakční poznámka: Tím zůstává nedotčen právní názor publikovaný v rozhodnutí pod č. 10/2007 Sb. rozh. tr.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 12.12.2007

Spisová značka: 5 Tdo 1399/2007

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nepřípustnost trestního stíhání, Zjišťování skutkového stavu věci

Předpisy: čl. 10 předpisu č. 1/1993Sb.
čl. 4 Protokolu č. 7 předpisu č. 209/1992Sb.
čl. 95 předpisu č. 1/1993Sb.

§ 11 odst. 1 písm. j) tr. ř.

§ 2 odst. 5 tr. ř.

§ 2 odst. 6 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání nejvyšší státní zástupkyně, které podala v neprospěch obviněné S. H., proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2007, sp. zn. 5 To 492/2006, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 4 T 154/2006.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 15. 8. 2006, sp. zn. 4 T 154/2006, byla obviněná S. H. uznána vinnou trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák., kterého se dopustila tím, že v D. dne 21. 10. 2005 kolem 18.40 hod. odcizila v prodejně oděvů dámskou látkovou tašku v hodnotě 299 Kč, pánské sportovní boty v hodnotě 400 Kč a dámské riflové kalhoty v hodnotě 600 Kč, a tak způsobila N. T. S. škodu ve výši 1299 Kč, přičemž tohoto jednání se dopustila přesto, že byla odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 14. 4. 2005, sp. zn. 23 T 46/2005 pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 2 roků.

Za tento trestný čin byla obviněná S. H. odsouzena podle § 247 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců, přičemž pro výkon tohoto trestu byla podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazena do věznice s dozorem. Současně byl podle § 35 odst. 2 tr. zák. zrušen výrok o trestu v rozsudku Okresního soudu v Děčíně ze dne 9. 11. 2005, sp. zn. 6 T 224/2005, kterým byla obviněná S. H. uznána vinnou trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák. a byl jí uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud tím pozbyla podkladu.

Tento rozsudek soudu prvního stupně napadla obviněná S. H. odvoláním, o kterém Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl usnesením ze dne 1. 2. 2007, sp. zn. 5 To 492/2006, tak, že podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. napadený rozsudek zrušil a podle § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. a v článku 4 odst. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. zastavil trestní stíhání obviněné pro skutek spočívající v tom, že v D. 1 dne 21. 10. 2005 kolem 18.40 hod. odcizila v prodejně oděvů dámskou látkovou tašku v hodnotě 299 Kč, pánské sportovní boty v hodnotě 400 Kč a dámské riflové kalhoty v hodnotě 600 Kč, a tak způsobila N. T. S. škodu ve výši 1299 Kč, přičemž tohoto jednání se dopustila přesto, že byla odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 9. 11. 2005, sp. zn. 6 T 224/2005, pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců se zařazením do věznice s dozorem, v němž byl obžalobou státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Děčíně ze dne 17. 7. 2006, sp. zn. 1 Zt 206/2006, spatřován trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák.

Proti uvedenému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2007, sp. zn. 5 To 492/2006, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 15. 8. 2006, sp. zn. 4 T 154/2006, podala nejvyšší státní zástupkyně dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř., neboť napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a také bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. V rámci odůvodnění dovolání nejvyšší státní zástupkyně shrnula závěry odvolacího soudu, který nijak

nezpochybnil skutková zjištění vylíčená ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, avšak svoje rozhodnutí odvolací soud odůvodnil konstatováním, že spáchaný skutek byl již vyřešen jako přestupek proti majetku, neboť příslušník na místě činu zasahující hlídky Policie ČR R. B. obviněná S. H. v blokovém řízení uložil pokutu 100 Kč, kterou obviněná na místě zaplatila. Dále odvolací soud provedl právní rozbor zásady „ne bis in idem“ z hlediska vnitrostátního práva, jakož i z hlediska judikatury Evropského soudu pro lidská práva a mezinárodních smluv, konkrétně čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, a uzavřel, že za situace, kdy obviněná již byla za skutek, pro který je vedeno trestní stíhání, postižena v blokovém řízení, došlo by uložením trestu v trestním řízení k porušení zásady „ne bis in idem“. Se závěry odvolacího soudu státní zástupkyně nesouhlasí. V obecné rovině je nutno připustit, že s ohledem na zásadu „ne bis in idem“ v podobě vymezené čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, kterou je Česká republika vázána, a zejména s ohledem na judikaturu Evropského soudu, kterou lze k tomuto ustanovení vztáhnout, může za určitých podmínek pravomocné rozhodnutí o přestupku založit překážku rei iudicatae pro následující trestní řízení. Základním předpokladem pro vznik takovéto překážky ovšem je okolnost, že pachatel skutku, pro který je vedeno trestní stíhání, byl již pravomocným rozhodnutím správního orgánu pro tentýž skutek postižen za přestupek trestněprávní povahy, mající stejné znaky skutkové podstaty jako trestný čin, pro který má být pachatel stíhán. V takovém případě pak přichází v úvahu přímá aplikace čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, když vnitrostátní právo pro vztah přestupek – trestný čin překážku rei iudicatae nestanoví [viz ust. § 11 odst. 1 písm. f) až h), § 172 odst. 2 písm. b) tr. ř.]. Přímá aplikace ustanovení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě však bude přicházet v úvahu pouze tam, kde podmínky pro tento postup budou zjištěny zcela jednoznačně. Orgán činný v trestním řízení, který posuzuje existenci překážky rei iudicatae, musí pečlivě prozkoumat obsah rozhodnutí o přestupku, zejména jeho výrokové části, a provést srovnání skutkových okolností a zákonných znaků přestupku, pro který již byl pachatel postižen, a trestného činu, pro který pachatel je nebo má být stíhán. Jedině tak lze zjistit, zda jsou splněny výše zmíněné podmínky k tomu, aby rozhodnutí o přestupku mohlo založit překážku rei iudicatae. Blokové řízení podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je specifickým druhem řízení, ve kterém se nevydává formální rozhodnutí mající náležitosti, jež jsou zpravidla předepsány pro meritorní rozhodnutí vydávaná v trestním, občanskoprávním nebo správním řízení, tj. výrok, poučení o opravném prostředku a zpravidla též odůvodnění, a proto je za této situace prakticky nemožné následně zjistit, jaké byly skutkové okolnosti spáchaného přestupku a pod které zákonné znaky skutkové podstaty přestupku byl skutek podřazen. S ohledem na výrazná specifika blokového řízení proto postih pachatele v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., vůbec nemůže překážku rei iudicatae založit. S ohledem na výše uvedené obecné zásady pro uplatnění zásady „ne bis in idem“ ve vztahu přestupek – trestný čin by v trestní věci obviněné S. H. mohlo založit překážku rei iudicatae toliko pravomocné správní rozhodnutí, kterým by byla obviněná S. H. uznána vinnou přestupkem proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, který by skutkově spočíval v jednání vytýčeném v tzv. skutkové větě ve výroku rozsudku nalézacího soudu. Žádné takovéto rozhodnutí však v předmětné trestní věci neexistuje. S ohledem na výše uvedená specifika blokového řízení, kde se rozhodnutí v „klasické“ písemné podobě nevyhotovuje, je nutno za rozhodnutí považovat tzv. blok na pokutu. (V této souvislosti podpůrně nejvyšší státní zástupkyně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu v civilní věci sp. zn. [21 Cdo 776/2000](#), které stanoví, jaké náležitosti musí pokutový blok obsahovat, aby byl exekučním titulem.) . V trestním spisu je založena kopie pokutového bloku, podle které byla obviněná S. H. uložena pokuta ve výši 100 Kč za přestupek podle § 47 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., tj. za přestupek proti veřejnému pořádku, skutkově spočívající v odhazování odpadků na veřejném prostranství dne 21. 10. 2005 v 18.35 hod. na M. náměstí. Sankce v blokovém řízení tedy byla uložena za přestupek se zcela jiným skutkovým základem a zákonnými znaky, než jaké má trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák., pro který bylo proti obviněné S. H. vedeno trestní stíhání. Údajům uvedeným v pokutovém bloku plně koresponduje též obsah zprávy Policie ČR, Okresního ředitelství – Oddělení hlídkové služby D., ze dne 26. 10. 2006, čj. ORDC-7 - 1938/OHS. Žádné jiné rozhodnutí správního orgánu ve vztahu ke

stíhanému skutku vydáno nebylo. Nesoulad svého závěru o důvodech uložení pokuty s obsahem pokutového bloku však odvolací soud překlenuj úvahou, že svědek B. citoval v pokutovém bloku ustanovení § 47 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., proto, že interním pokynem ředitele Policie ČR bylo zakázáno řešit v blokovém řízení přestupek proti majetku spáchaný českým občanem. Takovéto úvahy je především nutno označit z hlediska existence překážky rei iudicatae za irelevantní. Překážku rei iudicatae může pro trestní řízení při splnění dalších podmínek založit pouze takové pravomocné správní rozhodnutí o přestupku, které bylo vydáno v předepsaném řízení věcně a místně příslušným státním orgánem. Zajisté nelze vycházet z toho, že překážku rei iudicatae by mohlo založit pouze rozhodnutí z procesního i hmotněprávního hlediska naprosto bezvadné. Odvolací soud však v předmětné trestní věci konstruuje takový skutkový stav, podle kterého zakročující policisté na místo toho, aby plnili povinnosti vyplývající jim ze zákona o Policii ČR č. 283/1991 Sb., v platném znění, tj. zjišťovali okolnosti protiprávního jednání obviněné S. H. včetně zjišťování okolností významných pro posouzení, zda jde o trestný čin či přestupek [§ 2 odst. 1 písm. d), j) cit. zákona], věc účelově „vyřídili“ uložení naprosto bagatelní sankce v blokovém řízení, přičemž jako důvod jejího uložení uvedli skutek, který obviněná ani nespáchala.

Podle názoru nejvyšší státní zástupkyně by se přičilo účelu trestního řádu uvedenému v § 1 tr. ř., pokud by překážku rei iudicatae mělo založit i zjevně nezákonné rozhodnutí o přestupku, které by nebylo ničím jiným nežli produktem trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. Ustanovení čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod lze vztáhnout na případy, kdy by pachatel utrpěl dvojí újmu v důsledku opakovaného postihu za přestupek a za trestný čin. O takovéto dvojí újmě však nelze hovořit v případě, kdy sankce za přestupek byla uložena v bagatelní, resp. „symbolické“ výši v důsledku nezákonného postupu orgánu, který o této sankci rozhodoval.

Dále nejvyšší státní zástupkyně konstatovala, že závěry odvolacího soudu byly učiněny v extrémním rozporu s provedeným dokazováním. Z povahy věci vyplývá, že v trestním řízení je při zjišťování obsahu rozhodnutí státního orgánu nutno vycházet prioritně z obsahu jeho písemného vyhotovení, byť by bylo učiněno ve velmi specifické formě, jako je tomu v případě rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. S ohledem na zásadu právní jistoty není dost dobře možné, aby s ohledem na jiné důkazní prostředky bylo dovozováno, že rozhodnutím vlastně byly zamýšleny zcela jiné právní následky, než jaké vyplývají z jeho písemného vyhotovení. Navíc odvolací soud zcela pominul obsah listinného materiálu, podle kterého výše jmenovaní policisté již dne 21. 10. 2005 učinili na Obvodním oddělení Policie ČR D. oznámení o spáchání přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) z. č. 200/1990 Sb. obviněnou S. H. Pro případ, že by zakročující policisté z nějakého důvodu skutečně zamýšleli věc vyřešit pouze uložení blokové pokuty, postrádal by takovýto jejich následný postup elementární logiku. Navíc věc byla také na uvedeném obvodním oddělení skutečně po určitou dobu šetřena jako přestupek, když v důsledku zadání chybných údajů při vyžádání opisu rejstříku trestů původně nebyla zjištěna trestní minulost obviněné.

V neposlední řadě nejvyšší státní zástupkyně zdůraznila, že předchozí postih pachatele za přestupek v blokovém řízení s ohledem na specifický charakter tohoto řízení vůbec nemůže založit překážku „ne bis in idem“ ve smyslu ust. čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. V této konkrétní věci se navíc rozhodnutí v blokovém řízení týkalo zcela jiného skutku a překážku „ne bis in idem“ nemohlo založit ani v případě, že by právní názor o obecné nezpůsobilosti rozhodnutí v blokovém řízení k založení takovéto překážky nebyl akceptován. Pokud Krajský soud v Ústí nad Labem svým usnesením ze dne 1. 2. 2006, sp. zn. 5 To 492/2006, podle § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. a v článku 4 odst. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikovaném pod č. 209/1992 Sb., trestní stíhání obviněné S. H. zastavil, rozhodl o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí, a založil tak dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Jelikož bylo rozhodnutí soudu učiněno podle názoru nejvyšší státní

zástupkyně v extrémním rozporu s provedeným dokazováním, byl naplněn i dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V závěru svého dovolání Nejvyšší státní zástupkyně vzhledem ke shora uvedenému navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. února 2006, sp. zn. 5 To 492/2006, včetně dalších rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Ústí nad Labem, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, a aby tak v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. učinil v neveřejném zasedání, a to i v případě jiného rozhodnutí Nejvyššího soudu [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.].

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda nejvyšší státní zástupkyně vznesené námitky naplňují tvrzené dovolací důvody, a shledal, že dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř. byly uplatněny v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší státní zástupkyně uplatnila především dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., který stanoví, že je naplněn za podmínky, že bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Dále v podaném dovolání uplatnila i dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je zakotveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci tohoto dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z takto vymezeného dovolacího důvodu vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Z těchto důvodů nemohl Nejvyšší soud přihlížet k samotným skutkovým námitkám státní zástupkyně, zejména pokud měla za to, že soud nesprávně vyhodnotil v řízení učiněná skutková zjištění a že kladl důraz na jiné provedené důkazy, než by činila dovolatelka. V této souvislosti je však nutné ještě poznamenat, že Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobitelným ke

zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř. a taktéž přiměřeně např. i usnesení Ústavního soudu ve věcech sp. zn. [I. ÚS 412/02](#), [III. ÚS 732/02](#), [III. ÚS 282/03](#) a [II. ÚS 651/02](#)). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., když následně tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává a podle § 263 odst. 6, 7 tr. ř. doplňuje odvolací soud, přičemž zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. náleží Ústavního soudu pod sp. zn. [III. ÚS 84/94](#), Sbírnka nálezů a usnesení ÚS, sv. 3, č. 34).

K námitce nejvyšší státní zástupkyně týkající se extrémního rozporu závěrů odvolacího soudu s provedeným dokazováním považuje Nejvyšší soud za nutné především zdůraznit, že není správné tvrzení nejvyšší státní zástupkyně uvedené v dovolání, že odvolací soud nijak nezpochybnil skutková zjištění vyličená ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, když opak je pravdou, neboť odvolací soud po provedení poměrně rozsáhlého dokazování v opakovaných veřejných zasedáních konaných dne 30. 11. 2006, ve kterém vyslechl jako svědky zasahující příslušníky Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) R. B. a J. Ch. a přečetl zprávu Magistrátu města D. ze dne 9. 11. 2006, dále dne 11. 1. 2007, v němž vyslechl svědka Š. D., tehdejšího přítele obviněné, a konečně dne 1. 2. 2007, při němž vyslechl svědka N. T. S., majitele předmětné prodejny, kteří všichni byli přítomni v rozhodné době na místě činu, výslovně v odůvodnění svého usnesení ze dne 1. 2. 2007, sp. zn. 5 To 492/2006, uvedl, že soud prvního stupně nepostupoval důsledně v souladu s těmi ustanoveními trestního řádu, jež mu ukládají povinnost vést dokazování tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, a hodnotit provedené důkazy na základě pečlivého uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Dále po zhodnocení všech ve veřejném zasedání provedených důkazů zdůraznil, že z těchto dodatečně provedených důkazů vyplývají následující skutečnosti. Neměnnou obhajobu obviněné, že ještě v obchodě, kde byla jeho majitelem zadržena, jí policií byla právě za odcizení věci uložena v blokovém řízení pokuta ve výši 100 Kč, kterou také ihned zaplatila, potvrdil v prvé řadě svědek Š. D., když výslovně uvedl, že majitel obchodu ještě před příjezdem policie uzamkl dveře obchodu a poté, co ho policisté vyslechli, udělili obviněné pokutu 100 Kč, kterou ona zaplatila. Teprve poté byl obchod odemčen a on s obviněnou odešel, rozhodně jí policisté nevytýkali nějaký nepořádek a znovu neukládali pokutu. Tento skutkový děj potvrdil i svědek N. T. S. který popsal nejen jak obviněnou sledoval na kamerách při odcizování věcí, a proto obchod uzamkl, ale i postup přivolaných policistů, kteří se nejprve vyptávali, co se stalo, a poté jeden z policistů napsal pokutu. Vlastní předání peněz policistovi sice neviděl, ale určitě dostala pokutu ve výši 100 Kč za krádež předmětných věcí, což dobře slyšel. Z obchodu nejprve odešli obviněná s přítelem a až po nich oba policisté. Dále se odvolací soud podrobně zabýval i svědeckými výpověďmi obou policistů, které jednak shledal rozporné ve vztahu k ostatním provedeným důkazům a jednak shledal podstatné rozpory v těchto výpovědích samotných, a to i mezi nimi navzájem. Tyto rozpory se týkaly zejména způsobu komunikace s osobami přítomnými na místě činu, dále postupu při vlastním šetření události a dokonce i místa, kde k tomuto šetření mělo dojít. Vzhledem k těmto rozporům nemohl odvolací soud z těchto výpovědí vycházet, a proto dospěl k závěru, že je nepochybné nejenom to, že obviněná dne 21. 10. 2005 kolem 18.40 hodin odcizila v D. I v prodejně oděvů majitele N. T. S. věci v celkové hodnotě 1299 Kč, ale zejména, že toto její jednání bylo svědkem pprap. R. B., členem policejní hlídky, vyřešeno v blokovém řízení jako přestupek uložením pokuty ve výši 100 Kč, kterou obviněná na místě ihned zaplatila.

Nejvyšší soud z tohoto hlediska považuje za nutné ve stručnosti zopakovat, že nejvyšší státní zástupkyně spatřovala extrémní rozpor závěrů odvolacího soudu s provedeným dokazováním v tom, že z povahy věci vyplývá, že v trestním řízení je při zjišťování obsahu rozhodnutí státního orgánu nutno vycházet prioritně z obsahu jeho písemného vyhotovení, byť by bylo učiněno ve velmi

specifické formě, jako je tomu v případě rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. S ohledem na zásadu právní jistoty není dost dobře možné, aby s ohledem na jiné důkazní prostředky bylo dovozováno, že rozhodnutím vlastně byly zamýšleny zcela jiné právní následky, než jaké vyplývají z jeho písemného vyhotovení. Navíc odvolací soud zcela pominul obsah listinného materiálu, podle kterého výše jmenovaní policisté již dne 21. 10. 2005 učinili na Obvodním oddělení Policie ČR D. oznámení o spáchání přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb. obviněnou S. H. Pro případ, že by zakročující policisté z nějakého důvodu skutečně zamýšleli věc vyřešit pouze uložením blokové pokuty, postrádal by takovýto jejich následný postup elementární logiku. Navíc věc byla také na uvedeném obvodním oddělení skutečně po určitou dobu šetřena jako přestupek, když v důsledku zadání chybných údajů při vyžádání opisu rejstříku trestů původně nebyla zjištěna trestní minulost obviněné.

Nejvyšší soud s touto námitkou nejvyšší státní zástupkyně nemůže souhlasit, a to s přihlédnutím ke shora uvedenému zhodnocení důkazů provedených ve veřejném zasedání odvolacího soudu učiněnému v návaznosti na dokazování již provedené nalézacím soudem, neboť toto zhodnocení všech provedených důkazů je logické a vyčerpávající, a proto zcela odpovídá ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. V žádném případě odvolací soud nepominul obsah listinného materiálu ve spisu, tedy konkrétně úřední záznam Policie ČR, Obvodní oddělení D., ze dne 26. 10. 2006, č. j. ORDC-5826/DC-TČ-2006, jak tvrdí v dovolání nejvyšší státní zástupkyně, když tento úřední záznam včetně dalších důkazů, a to sdělení Policie ČR, Oddělení hlídkové služby D., ze dne 26. 10. 2006, pokutového bloku ze dne 21. 10. 2005 a sdělení Magistrátu města D., odboru správních činností a živnostenského úřadu ze dne 25. 10. 2006, odvolací soud naopak v odůvodnění svého usnesení podrobně cituje a hodnotí v návaznosti na obsah úředního záznamu Policie ČR, Oddělení hlídkové služby D., ze dne 21. 10. 2005, byť je třeba konstatovat, že tyto listinné důkazy nehodnotí tak, jak požaduje nejvyšší státní zástupkyně. V tomto však není možné podle názoru Nejvyššího soudu spatřovat extrémní rozpor, neboť hodnocení důkazů je právem a povinností odvolacího soudu, který v tomto směru postupoval zcela v souladu s ustanovením § 263 odst. 7 tr. ř., podle něhož odvolací soud z hlediska změny nebo doplnění skutkových zjištění může přihlížet jen k důkazům, které byly provedeny ve veřejném zasedání před odvolacím soudem; tyto důkazy hodnotí v návaznosti na důkazy provedené soudem prvního stupně v hlavním líčení, přičemž je vázán hodnocením těchto důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl. Z těchto hledisek nelze ničeho vytknout ani úvaze, že nesoulad údajů uvedených v předmětném bloku (tj. pokuta za přestupek podle § 47 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za odhazování odpadků na veřejném prostranství – M. náměstí v D.), na základě něhož byla obviněná uložena pokuta ve výši 100 Kč, když ve skutečnosti šlo o přestupek proti majetku, jak vyplynulo z provedení dokazování, lze vysvětlit právě zmíněným interním pokynem ředitele Policie ČR. Nejvyšší soud již nechce a ani v zásadě nemůže spekulovat nad tím, co vedlo zmíněné policisty, konkrétně zejména pprap. R. B. k tomu, že ještě dne 21. 10. 2005 sepsal úřední záznam o předání „celé věci“ na OOP DC jako přestupek podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., přestože podle shora uvedených důkazů již předtím vyřešil tento přestupek v blokovém řízení pokutou ve výši 100 Kč, tedy zda to bylo proto, že si následně uvědomil, že udělal chybu a snažil se ji odstranit, anebo že byl dodatečně upozorněn na obsah zmíněného interního pokynu ředitele Policie ČR, anebo tak učinil ze zcela jiného důvodu. Jisto však je, že to pro posouzení celé věci nemá zásadní význam, neboť i podle názoru Nejvyššího soudu bylo na základě shora uvedených důkazů nepochybně prokázáno, že obviněná dne 21. 10. 2005 kolem 18.40 hodin odcizila v D. v prodejně oděvů majitele N. T. S. věci v celkové hodnotě 1299 Kč a následně bylo toto její jednání svědkem pprap. R. B., členem policejní hlídky, vyřešeno v blokovém řízení jako přestupek podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., za což jí uložil pokutu ve výši 100 Kč, kterou obviněná na místě ihned zaplatila. Na tom nemůže nic změnit ani nesprávně vyplněný pokutový blok, který není a ani nemůže být jakýmsi „kardinálním“ nebo rozhodujícím důkazem i přesto, že jeho obsah, pokud jde o označení přestupku, neodpovídá skutečnosti, jak to bylo v tomto případě nepochybně zjištěno na základě odvolacím

soudem provedených a v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř. zhodnocených důkazů. Z těchto důvodů Nejvyšší soud neshledal v dovolání namítaný extrémní rozpor závěrů odvolacího soudu s provedeným dokazováním, když naopak závěry odvolacího soudu provedenému dokazování zcela odpovídají, a proto zcela zjevně není dán dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V návaznosti na tento závěr se Nejvyšší soud zabýval námitkami nejvyšší státní zástupkyně podřazenými pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Tento dovolací důvod je naplněn tehdy, pokud bylo rozhodnuto mimo jiné o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Ve vztahu k tomuto důvodu nejvyšší státní zástupkyně především namítla, že je třeba sice v obecné rovině připustit, že s ohledem na zásadu „ne bis in idem“ v podobě vymezené čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod může za určitých podmínek pravomocné rozhodnutí o přestupku založit překážku rei iudicatae pro následující trestní řízení, avšak v předmětné věci bylo o činu obviněné S. H. rozhodnuto jako o přestupku v blokovém řízení. Blokové řízení podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je podle jejího názoru specifickým druhem řízení, ve kterém se nevydává formální rozhodnutí mající náležitosti, které jsou zpravidla předepsány pro meritorní rozhodnutí vydávaná v trestním, občanskoprávním nebo správním řízení, tj. výrok, poučení o opravném prostředku a zpravidla též odůvodnění, a proto je za této situace prakticky nemožné následně zjistit, jaké byly skutkové okolnosti spáchaného přestupku a pod které zákonné znaky skutkové podstaty přestupku byl skutek podřazen. S ohledem na výrazná specifika blokového řízení proto podle názoru nejvyšší státní zástupkyně postih pachatele v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb. vůbec nemůže překážku rei iudicatae, tedy věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu trestně právních předpisů založit.

Nejvyšší soud především považuje za nutné zdůraznit, že ve smyslu jeho ustálené judikatury (např. usnesení ze dne 15. 2. 2006, sp. zn. [5 Tdo 166/2006](#)) zásada ne bis in idem, tedy zákaz dvojího souzení a potrestání za týž čin, nebo-li skutek ve smyslu článku 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod brání také trestnímu stíhání a odsouzení toho, proti němuž dřívější přestupkové řízení o témže skutku trestněprávní povahy meritorně skončilo pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu a vynesené rozhodnutí nebylo zrušeno z podnětu mimořádného opravného prostředku. Na tento případ nedopadá ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., nicméně uvedený článek 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod lze přímo aplikovat s odkazem na § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. a články 10 a 95 Ústavy České republiky. Vyloučit ochranu proti novému procesu s ohledem na zásadu ne bis in idem přitom nemůže ani skutečnost, že příčinou prvního projednání činu (skutku) v přestupkovém řízení byla jeho nesprávná kvalifikace jako přestupku, ačkoliv naplňoval znaky trestného činu. Právně bezvýznamné je též to, proč došlo k novému řízení a rozhodnutí v dané věci, aniž bylo zrušeno předcházející rozhodnutí o totožném činu (skutku).

Správně se proto odvolací soud neztotožnil s právním názorem nalézacího soudu, že postih určitého skutku jako přestupku v přestupkovém řízení nečiní překážku odsouzení jeho pachatele v trestním řízení, byť v tomto smyslu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu publikované pod č. 47/1989 Sb. rozh. tr., podle kterého je třeba k uloženému opatření za přestupek přihlídnout při stanovení druhu trestu, popřípadě jeho výměry, avšak sama okolnost, že dřívější řízení vedené proti obviněnému skončilo pravomocným rozhodnutím orgánu oprávněného projednávat přestupky, nebrání trestnímu stíhání stejné osoby pro týž skutek. K tomu odvolací soud uvedl, že toto rozhodnutí i všechna další jemu podobná rozhodnutí, byť korespondují s ustanovením českých vnitrostátních právních předpisů, tj. § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. a doslovným zněním článku 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, neodpovídají nynějšímu znění ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. a mezinárodním smlouvám, jimiž je Česká republika vázána a které jsou ve smyslu článku 10 Ústavy České republiky přímo aplikovatelné obecnými soudy, jež zakládají nepřipustnost trestního stíhání. Ta implicitně vyplývá též ze zásady „ne bis in idem“, tedy práva nebýt souzen či trestán dvakrát za týž čin, jejíž porušení v

posuzovaném případě namítla obviněná. Ve vztahu k tomuto ustanovení pak odvolací soud neopomenul ani judikaturu Evropského soudu pro lidská práva ve smyslu článku 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, která předně vychází z toho, že účinek „ne bis in idem“ je výslovně omezen na jurisdikci téhož státu, současně však připouští, že tento účinek rozhodnutí orgánu cizího státu přiznávají některé jiné právní normy uplatňované v rámci Evropské unie. Právo nebýt souzen nebo trestán dvakrát pro tentýž čin se považuje za tak významné, že je nelze derogovat ani v čase mimořádných situací podle článku 15 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Za situace, kdy obviněná již byla za jednání, které je předmětem trestního řízení v nyní posuzované věci, postižena v blokovém řízení, došlo by podle názoru odvolacího soudu uložením trestu v trestním řízení k porušení zásady ne bis in idem, a proto odvolací soud napadený rozsudek zrušil a trestní stíhání obviněné S. H. zastavil.

K shora uvedené námitce dovolatelky je nutno dále uvést, že její právní závěr o tom, že blokové řízení nelze považovat za řízení, které by založilo překážku věci rozsouzené, není správný. Blokové řízení upravené v § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je zařazeno v části třetí tohoto zákona nazvané „Přestupkové řízení“ jako tzv. zrychlené řízení pro případ spolehlivě zjištěných přestupků a je tak zvláštním typem přestupkového řízení, na které musí být vztaženy všechny zásady, které se takového řízení týkají, a to včetně zásady „ne bis in idem“. Při opačném právním názoru prezentovaném nejvyšší státní zástupkyní v dovolání by byla založena nerovnost osob, u nichž bylo postupováno v blokovém řízení, oproti osobám, u kterých bylo pro nesplnění zákonných podmínek pro blokové řízení uplatněno obecné přestupkové řízení.

Podle § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2 cit. zák.) zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat. Pokuty v blokovém řízení jsou oprávněny ukládat a vybírat správní orgány, v jejichž působnosti je projednávání přestupků, a osoby jimi pověřené a dále orgány určené tímto nebo jiným zákonem. Podle § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, bloky k ukládání pokut (dále jen „pokutové bloky“) vydává ministerstvo financí České republiky. Orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení odebírají pokutové bloky od příslušného finančního úřadu, plyne-li výnos z pokut do příslušného státního rozpočtu, a od příslušného krajského úřadu, plyne-li výnos z pokut do jeho rozpočtu nebo do rozpočtu obce. Ve smyslu § 86 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, mohou v blokovém řízení orgány policie projednávat mimo jiné též přestupky proti majetku podle § 50 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Z toho vyplývá, že i v blokovém řízení, ač se nevydává písemné rozhodnutí o spáchání přestupku a o uložení pokuty za něj, se rozhoduje o spáchání přestupku, z něhož byl obviněný uznán vinným. Takové rozhodnutí nabývá i právní moci, a to vzhledem k tomu, že podle § 84 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, se nelze proti uložení pokuty odvolat. Z těchto důvodů je třeba i rozhodnutí o přestupku v blokovém řízení považovat za rozhodnutí, které zakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté, tedy překážku rei iudicatae. I když zde není písemné rozhodnutí příslušného orgánu, z kterého by byl zřejmý přesný popis skutku, je z dokladu o skončení blokového řízení (pokutového bloku) zásadně zjištělné, pro jaký druh přestupku bylo blokové řízení vedeno (srov. § 85 odst. 4, věta druhá, zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Vznikne-li pochybnost o vymezení skutku, pro který byl pachatel přestupku v blokovém řízení uznán vinným, jako se tomu stalo i v posuzovaném případě, je třeba provést potřebné dokazování, na základě něhož bude skutek, jenž naplňuje příslušný přestupek, zjištěn a vymezen. Jak Nejvyšší soud zjistil z obsahu spisu, odvolací soud správně vzal v úvahu nejen sporný „pokutový blok“, nýbrž také doplnil dokazování ve shora uvedeném rozsahu, a z tohoto doplnění vyplynulo, ve vztahu k jakému konkrétnímu skutku bylo blokové řízení vůči obviněné S. H. vedeno, přičemž nevznikají žádné pochybnosti o tom, že se jednalo o totožný skutek, pro který byla obviněná S. H. v této trestní věci stíhána, jenž byl vymezen tak, že v D. 1 dne 21. 10. 2005 kolem 18.40 hod. odcizila v prodejně oděvu dámskou látkovou tašku v hodnotě 299 Kč, pánské sportovní boty v hodnotě 400 Kč a dámské riflové

kalhoty v hodnotě 600 Kč, a tím způsobila N. T. S. škodu ve výši 1299 Kč. Za tohoto stavu věci není významné, zda právní kvalifikace byla na „pokutovém bloku“ uvedena správně, a to ať už z jakéhokoli důvodu. Ze shora citovaného ustanovení § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, vyplývá, že pokutový blok nelze ztotožňovat s rozhodnutím o přestupku, neboť jde jen o doklad o ukončení blokového řízení, na základě kterého jsou vybírány pokuty uložené v tomto řízení (srov. § 85 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. [21 Cdo 776/2000](#), na které v tomto směru poukazuje v dovolání nejvyšší státní zástupkyně, řeší zcela jinou otázku, a to obsahové náležitosti pokutového bloku z hlediska exekučního titulu. Není proto ani tato námitka nejvyšší státní zástupkyně opodstatněná.

Dalšími námitkami nejvyšší státní zástupkyně uplatněnými v dovolání byl zejména poukaz na zjevnou nezákonnost rozhodnutí o přestupku, které by při akceptování závěru odvolacího soudu v napadeném rozhodnutí nebylo ničím jiným nežli produktem trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák., což by se přičilo účelu trestního řádu (§ 1 tr. ř.), a dále na povahu sankce, která byla obviněné S. H. podle jejího názoru uložena v bagatelní, resp. „symbolické“ výši. K první z uvedených námitek považuje za potřebné Nejvyšší soud zdůraznit, že stát je povinen zabezpečit, aby příslušné orgány projednávající přestupky, ale i trestné činy postupovaly v souladu se zákonem. Tvrzeu „nezákonnost rozhodnutí“, která se však vztahuje nikoli k vlastnímu rozhodnutí o přestupku, ale až k následnému jednání zmíněných policistů při vyplňování pokutového bloku, je třeba odstraňovat pouze náležitým postupem v příslušném řízení. Pokud takto nebyla věc řešena, nelze negativní důsledky případného takového nezákonného postupu přenášet na obviněnou v tom směru, že by případná tato nezákonnost byla vykládána v neprospěch obviněné s důsledkem, že by byla v rozporu se zásadou „ne bis in idem“ postižena dvakrát pro týž skutek, byť se tak poprvé stalo v přestupkovém řízení.

Pokud jde o výši pokuty byla uložena v rámci sazby uvedené pro pokuty v blokovém řízení, kterou lze podle § 13 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uložit v částce do 1000 Kč. Předmětná pokuta ve výši 100 Kč byla tedy uložena v rámci této sazby, byť při její dolní hranici. V návaznosti na tento závěr nelze přehlédnout, že podle skutkového zjištění obou soudů se obviněná k činu ihned doznala a následně byly všechny odcizené věci na výzvu policie vráceny zpět majiteli provozovny. Navíc výše pokuty není z hlediska použití zásady „ne bis in idem“ na základě ustanovení článku 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod v žádném směru rozhodná, poněvadž zásada „ne bis in idem“, tedy zákaz dvojího souzení a potrestání za týž čin (skutek), brání trestnímu stíhání a odsouzení s ohledem na to, že dřívější přestupkové řízení o témže činu (skutku) trestněprávní povahy meritorně skončilo bez ohledu na výši uložené sankce pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu, které může mít nejen odsuzující, ale dokonce i zprošťující povahu, a to za podmínky, že vynesené rozhodnutí nebylo zrušeno z podnětu mimořádného opravného prostředku.

Na tyto závěry nemůže mít vliv ani ustanovení § 94 zák. č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle kterého správní orgán své pravomocné rozhodnutí o přestupku zruší, zjistí-li, že osoba, která byla uznána vinou z přestupku, byla za týž skutek soudem pravomocně odsouzena nebo obžaloby zproštěna. Uvedená osoba má pak nárok na vrácení částky, kterou zaplatila na úhradu pokuty a na náhradu nákladů řízení, avšak není zde řešena reparace dalších újem vyplývajících ze sankcí uložených v přestupkovém řízení, např. zákazu činnosti nebo propadnutí věci (srov. § 11 a násl. zákona o přestupcích), popř. za uložení ochranná opatření (srov. § 16 a násl. tohoto zákona). Z tohoto hlediska tedy ustanovení § 94 citovaného zákona neodstraňuje všechny právní důsledky odsouzení za přestupek.

Ustanovení § 94 zákona o přestupcích se vzhledem k jeho dikci vztahuje jen na další pravomocné rozhodnutí soudu, ale neřeší situaci vedení takového řízení z hlediska zásady „ne bis in idem“, což naopak předpokládá. Navíc toto ustanovení v situaci, kdy byla již vydána dvě pravomocná odsuzující

rozhodnutí za týž skutek, svěřuje možnost odstranění tohoto právního stavu správnímu orgánu a váže ho na jeho zjištění, že jde o odsouzení či zproštění obžaloby pro týž skutek soudem, což je z hlediska uplatnění zásady „ne bis in idem“ a soudního rozhodování o této otázce v rozporu s požadavkem právní jistoty obviněného, že nebude dvakrát projednáván a postižen pro týž skutek, o čemž může v konečném stadiu rozhodnout jedině soud. Z těchto důvodů je postup předpokládaný v § 94 zákona o přestupcích s přihlédnutím k uvedeným ustanovením § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř., čl. 10 a čl. 95 Ústavy České republiky a čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nepřipustný a nedostatečný.

Z těchto důvodů je tedy třeba uzavřít, že odvolací soud nepochybil, pokud k odvolání obviněné S. H. usnesením ze dne 1. 2. 2007, sp. zn. 5 To 492/2006, podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. zrušil rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 15. 8. 2006, sp. zn. 4 T 154/2006, a podle § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. a v článku 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. zastavil trestní stíhání obviněné S. H., pro skutek spočívající v tom, že v D. dne 21. 10. 2005 kolem 18.40 hod. odcizila v prodejně oděvů dámskou látkovou tašku v hodnotě 299 Kč, pánské sportovní boty v hodnotě 400 Kč a dámské riflové kalhoty v hodnotě 600 Kč, a tak způsobila N. T. S. škodu ve výši 1299 Kč, přičemž tohoto jednání se dopustila přesto, že byla odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 9. 11. 2005, sp. zn. 6 T 224/2005, pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců se zařazením do věznice s dozorem, v němž byl obžalobou státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Děčíně ze dne 17. 7. 2006, sp. zn. 1 Zt 206/2006, spatřován trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák.

Z obsahu dovolání a po porovnání námitek v něm uvedených s tím, jakým způsobem se s právním posouzením vypořádal odvolací soud, je patrné, že rozhodnutí dovoláním napadené a řízení jemu předcházející netrpí vytýkanými vadami, neboť námitky v tomto směru uvedené nejvyšší státní zástupkyní v dovolání nejsou ze shora uvedených důvodů zcela zjevně důvodné. Proto je třeba jednoznačně dospět k závěru, že jde v tomto případě o dovolání zjevně neopodstatněné, a proto jej Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu odmítl. Své rozhodnutí přitom učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.